

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

HOTĂRÂRE nr. 1175

din 16 Decembrie 2009

Sub nr. 437/IJ/331/SIJ/2009, Inspecția Judiciară a înaintat Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii Raportul privind verificarea modului în care sunt respectate obligațiile legale și regulamentare de către judecători și personalul auxiliar în activitatea compartimentului executări penale.

Analizând rezultatul verificărilor efectuate, Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii reține următoarele:

Prin Hotărârea nr. 43 din 05 februarie 2009, Secția pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii a dispus efectuarea la toate instanțele de judecată, de către Inspecția Judiciară, a unui control tematic, având drept obiect verificarea modului în care sunt respectate obligațiile legale și regulamentare, astfel cum sunt prevăzute în Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.387/2005 cu modificările și completările ulterioare pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, de către judecători și personalul auxiliar în activitatea compartimentului de executări penale, precum și a modului de gestionare a dosarelor, privind amânarea, respectiv întreruperea executării pedepselor, fiind stabilite, totodată, obiectivele ce urmează să se verifice cu ocazia controlului.

Din verificările efectuate de către Inspekția Judiciară, a rezultat că, la nivelul instanțelor, sunt respectate, de regulă, obligațiile legale și regulamentare de către judecători și personalul auxiliar în activitatea compartimentului de executări penale, dar și modul de gestionare a dosarelor având ca obiect amânarea, respectiv întreruperea executării pedepselor.

În ceea ce privește obiectivele controlului, Secția pentru judecători reține următoarele:

1). Desemnarea grefierilor delegați cu efectuarea lucrărilor de executări penale și a judecătorilor cu atribuții de îndrumare și control a compartimentului de executări penale, cu indicarea atribuțiilor ce le revin fiecăruia dintre aceștia, a fost realizată la toate instanțele cu respectarea dispozițiilor regulamentare, fiind emise ordine ale președinților de instanță, cu indicarea atribuțiilor ce revin fiecăruia dintre aceștia.

Există instanțe la care sunt desemnați mai mulți judecători delegați la biroul executări penale, precum și mai mulți grefieri, însă atribuțiile acestora fie sunt delimitate, fie, deși atribuțiile nu sunt departajate, sunt îndeplinite de către judecători prin rotație și nu concomitent, pe baza unei programări întocmite în acest sens.

2). Emiterea formelor de executare a pedepsei închisorii și a detențiunii pe viață, precum și înscrierea acestora în Registrul de evidență și punere în executare a hotărârilor penale s-au realizat în conformitate cu dispozițiile art. 420 din Codul de procedură penală, art. 118 lit.(b) și art. 120 alin.(1), (2) și (5) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, mandatele de executare au fost întocmite în conformitate cu prevederile art. 420 alin.(1) din Codul de procedură penală, fiind emise, de regulă, în ziua rămânerii definitive a hotărârii la instanța de fond sau, după caz, în ziua primirii extrasului de la instanța ierarhic superioară, atunci când hotărârea rămâne definitivă prin exercitarea căilor de atac sau în ziua imediat următoare.

Prin excepție, durata întârzierilor constatate a variat între 5-30 zile de la data la care exista obligația de emitere a mandatului de executare.

În cazul hotărârilor de condamnare împotriva cărora nu au fost exercitate căile de atac prevăzute de lege, verificările efectuate au evidențiat existența unei practici neunitare la nivelul instanțelor cu privire la data întocmirii lucrărilor de executare, după modificarea dispozițiilor art. 362 alin.(1) lit.(c) și (d) din Codul de procedură penală prin

Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi.

Astfel, unele instanțe au procedat la emiterea formelor de executare, în cazul sentințelor de condamnare împotriva cărora nu au fost exercitate căile de atac prevăzute de lege, la expirarea termenului de apel/recurs pentru toate părțile (inculpat, parte vătămată, parte civilă, parte responsabilă civilmente), spre deosebire de altele care au emis lucrările de executare la data expirării termenului de apel/recurs pentru inculpat și procuror, chiar dacă termenul de exercitare a căii de atac pentru partea vătămată, partea civilă și/sau partea responsabilă civilmente nu s-a împlinit încă sau acestea au promovat apel/recurs în cauză.

Secția pentru judecători, în acord cu Inspekția judiciară, apreciază că practica primei categorii de instanțe, sus-menționate, este în acord cu prevederile art. 362 și art. 385² din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 356/2006, potrivit acestor dispoziții legale soluția dată pe latura penală a cauzei putând fi desființată/casată nu numai în calea de atac promovată de inculpat sau de parchet, ci și în apelul/recursul declarat de partea vătămată, partea civilă și partea responsabilă civilmente.

Cu toate acestea, Secția pentru judecători consideră că trebuie avute în vedere și rațiunile de ordin practic care stau la baza procedeului uzitat de instanțele cu o practică diferită, respectiv a doua categorie de instanțe sus-menționate, prinderea și încarcerarea imediată a condamnatului în executarea pedepsei cu închisoarea aplicată de instanța de fond urmărind evitarea posibilității ca, între data la care expiră termenul de apel/recurs pentru inculpat și procuror și data la care se împlinește termenul de exercitare a căii de atac pentru celelalte părți ori data soluționării apelului/recursului declarat de acestea, să treacă un interval mare de timp, în care persoana condamnată să se sustragă de la executarea pedepsei. Chiar dacă soluția pronunțată în primă instanță pe latura penală a cauzei este, ulterior, modificată de instanța de control judiciar în calea de atac promovată există posibilitatea anulării și retragerii formelor de executare emise inițial, urmând să fie emise noi forme de executare, conform deciziei pronunțate în apel/recurs.

Având în vedere cele constatate cu privire la existența unei practici neunitare vizând data emiterii formelor de executare în situația menționată, Secția pentru

judecători apreciază că se impune luarea de măsuri pentru unificarea practicii în această materie.

De asemenea, Inspecția judiciară a constatat că, în cazul sentințelor de condamnare împotriva cărora nu au fost exercitate căile de atac prevăzute de lege, nu au fost respectate în toate situațiile prevederile art. 420 alin. (1) din Codul de procedură penală, art. 112 alin. (5) teza finală și art. 120 alin. (1), (2) și (5) din Regulament, existând la nivelul unor instanțe practica emiterii formelor de executare, în aceste cazuri, după ce hotărârea a fost motivată de judecător și dosarul cu sentința redactată a fost predat la compartimentul executări penale, chiar dacă hotărârea rămăsese definitivă la o dată anterioară, prin neapelare/nerecurare. Astfel, în ipoteza în care hotărârea de condamnare a fost motivată de judecător anterior datei la care a rămas definitivă, dosarul fiind predat în același termen la compartimentul executări penale, mandatele de executare a pedepsei închisorii și celelalte forme de executare au fost emise, de regulă, în ziua în care hotărârile au rămas definitive prin neapelare/nerecurare sau, cel mai târziu, a doua zi după ce acestea au devenit executorii. În cazurile în care sentința pronunțată a fost redactată de judecător după data la care aceasta a rămas definitivă prin neexercitarea căilor de atac, formele de executare a pedepsei închisorii au fost emise la data predării dosarului cu hotărârea motivată la compartimentul executări penale, încălcându-se, astfel, prevederile legale și regulamentare menționate anterior.

Verificările efectuate au relevat respectarea dispozițiilor legale privind emiterea, întocmirea și transmiterea spre executare a ordinelor de interzicere a părăsirii țării, în condițiile impuse de prevederile art. 420 alin.(2) art. 421 și art. 422 din Codul de procedură penală, existând, însă, și cazuri excepționale în care aceste dispoziții legale nu au fost aplicate.

Inspecția judiciară a mai constatat că nu toate instanțele procedează la comunicarea de îndată a ordinelor de interzicere a părăsirii țării către instituțiile prevăzute de art. 421 Cod procedură penală, iar, la unele instanțe, deși sunt emise cu respectarea dispozițiilor legale, nu sunt transmise în mod operativ, prin fax, folosindu-se procedeul transmiterii odată cu corespondența obișnuită, situații în care acestea ajung cu întârziere la autoritățile care trebuie să le pună în executare.

Au fost identificate și unele situații în care transmiterea ordinelor spre executare s-a făcut cu întârziere ca urmare a emiterii cu întârziere și a mandatelor de executare a pedepsei închisorii.

Cât privește celelalte comunicări privind hotărârea de condamnare către instituțiile prevăzute de normele procesual penale și regulamentare verificările efectuate au relevat efectuarea corespunzătoare a acestora.

3). Măsuri luate pentru punerea în executare a mandatelor cu privire la care organele de poliție nu au confirmat încarcerarea condamnatului (mandatele neexecutate); înscrierea acestora în Registrul de evidență și punere în executare a hotărârilor penale;

Verificările efectuate au evidențiat că, de regulă, în situațiile în care mandatele de executare a pedepsei închisorii nu au fost aduse la îndeplinire în termen de două luni de la emiterea lor ori condamnății au fost dați în urmărire generală, revenirile către autoritățile competente s-au făcut în condițiile și cu respectarea termenelor prevăzute de art. 123 alin. (1) din Regulament, cu excepția condamnăților dați în urmărire internațională, în cazul cărora revenirile, deși efectuate, în general, în termenul prevăzut de Regulament, nu au fost făcute la Inspectoratul General al Poliției, astfel cum cer dispozițiile art. 123 alin. (1), ci tot la organul de poliție în a cărui rază teritorială se află domiciliul celui urmărit, sub acest aspect, fiind identificate anumite deficiențe.

Astfel, conform evidențelor statistice, s-a constatat un număr foarte mare de mandate de executare a pedepsei închisorii neexecutate, în raport de numărul hotărârilor prin care au fost aplicate pedepse privative de libertate în perioada supusă verificării la judecătoriile Bacău, Roman, Piatra Neamț, Moinești, Brașov, Constanța, Galați, Focșani, Brăila, Tecuci, Iași, Arad, Timișoara și Oradea.

În situația în care mandatele de executare a pedepsei închisorii nu au fost aduse la îndeplinire, iar împotriva condamnăților au fost emise mandate europene de arestare și/sau mandate de urmărire internațională, documentele prevăzute de Legea nr. 302/2004 au fost transmise, prin modalitățile reglementate de art. 82 și art. 83 din acest act normativ, structurilor specializate pentru a se realiza, în final, predarea sau extrădarea persoanei urmărite. Față de aceste împrejurări, Secția pentru judecatori apreciază că se impune corelarea art. 123 din Regulament cu dispozițiile Legii nr. 302/2004, în sensul ca revenirile să fie întocmite la interval de 1 an, urmând să fie transmise atât Biroului

Național Interpol din cadrul Centrului de Cooperare Polițienească Internațională al Ministerului Administrației și Internelor, cât și unității de poliție competente, acestei din urmă instituții fiind necesar a-i fi comunicate în continuare revenirile întrucât există posibilitatea ca cel condamnat să revină pe teritoriul României, unde să fie prins și încarcerat.

Cererile de arestare provizorie în vederea extrădării, de verificare a îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege pentru extrădarea condamnatului sau de emitere a unui mandat european de arestare ori a unui mandat de urmărire internațională, adresate instanțelor judecătorești, au fost soluționate imediat după înregistrarea acestora, iar documentele emise au fost transmise imediat autorităților competente pentru a fi difuzate pe canalele specifice sau, după caz, pentru a fi urmată procedura de extrădare a persoanei condamnate, fiind, astfel, respectate prevederile Legii nr. 302/2004. Prin excepție, au fost identificate la unele instanțe și situații, izolate însă, în care cererile de arestare provizorie în vederea extrădării au fost soluționate cu întârziere.

4). Modul în care se păstrează formele de executare în dosarele în care s-au pronunțat condamnări la pedeapsa închisorii și a detențiunii pe viață este diferit, în funcție de condițiile concrete în care își desfășoară activitatea fiecare instanță.

La unele instanțe dosarele soluționate prin condamnarea inculpaților la pedeapsa închisorii și în care au fost întocmite lucrări de executare se păstrează, potrivit dispozițiilor art. 124 alin.(2) teza I din Regulament, de grefierii delegați la compartimentul executări penale până la data primirii dovezii de încarcerare a condamnatului, după care acestea sunt predate grefierului arhivar. La alte instanțe, până la închiderea poziției din Registrul de evidență și punere în executare a hotărârilor penale, lucrările de executare întocmite în dosarele soluționate prin condamnarea inculpaților la pedeapsa închisorii sunt ținute în suplimente de către grefierii delegați la compartimentul executări penale, iar respectivele dosare sunt păstrate la arhiva instanței.

5). Formele de executare emise în cazul amânării sau întreruperii executării pedepsei închisorii și a detențiunii pe viață; înscrierea în registrele prevăzute de Regulament; comunicarea hotărârilor de amânare sau întrerupere a executării pedepsei închisorii sau detențiunii pe viață către instituțiile prevăzute de legea procesual penală;

măsurile luate de instanță pentru reîncarcerarea condamnatului la expirarea termenului de amânare sau întrerupere a pedepsei închisorii sau detențiunii pe viață.

Secția reține că, în cea mai mare parte, în situațiile în care instanțele au dispus în intervalul supus verificării amânarea/întreruperea executării pedepsei, hotărârile de amânare/întrerupere (a executării pedepsei închisorii sau a măsurii educative a internării minorului într-un centru de reeducare) au fost comunicate instituțiilor prevăzute de art. 454 alin. (1)¹ din Codul de procedură penală, iar în cazul admiterii cererilor de întrerupere a executării pedepsei, măsura dispusă de instanță a fost comunicată, potrivit dispozițiilor art. 457 din Codul de procedură penală, și locului de deținere.

Au fost, însă, și situații în care, față de faptul că în hotărârea de întrerupere a executării pedepsei instanța nu a făcut nici o referire la obligațiile impuse condamnatului pe durata întreruperii, conform prevederilor art. 453¹ alin. (1) din Codul de procedură penală, s-a procedat la comunicarea măsurii doar către locul de detenție, în vederea punerii în libertate a petentului, fără ca hotărârea să fie comunicată și instituțiilor prevăzute de art. 454 alin. (1)¹ din Codul de procedură penală.

Secția apreciază că, și în acest caz, când instanța a omis să se pronunțe, conform dispozițiilor art. 453¹ alin. (1) din Codul de procedură penală, cu privire la obligațiile impuse condamnatului pe durata întreruperii executării pedepsei, hotărârea de întrerupere ar trebui comunicată, la data rămânării definitive/la data pronunțării, în funcție de temeiul în baza căruia este dispusă măsura, organelor competente să elibereze pașaportul și Inspectoratului General al Poliției de Frontieră.

Deși, potrivit dispozițiilor art. 454 alin. (1)¹ din Codul de procedură penală, în cazul întreruperii executării pedepsei închisorii și în situația întreruperii măsurii educative a internării minorului într-un centru de reeducare, comunicarea hotărârii către instituțiile menționate se face în ziua în care sentința a rămas definitivă, Secția constată că practica instanțelor este în sensul de a face respectivele comunicări la data pronunțării hotărârilor de amânare/întrerupere a executării pedepsei pentru existența unuia din motivele prevăzute de art. 453 alin. (1) lit. (a) și (b) din Codul de procedură penală.

Potrivit dispozițiilor art. 453 alin.(2)², art. 455 alin. (1) și art. 491¹ din Codul de procedură penală, în cazurile prevăzute de art. 453 alin. (1) lit. (a) și (b), hotărârile prin care se dispune amânarea/întreruperea executării pedepsei ori măsurii educative a

internării minorului într-un centru de reeducare sunt executorii de la data pronunțării, ceea ce înseamnă că, prin derogare de la regula instituită de art. 418 alin. (1) din Codul de procedură penală, acestea se pun în executare la data la care au fost pronunțate și nu la data rămânării definitive.

Ca urmare, la data pronunțării hotărârii, condamnații vor fi puși în libertate (în cazul întreruperii executării pedepsei) sau nu vor mai fi încarcerați (în cazul amânării executării pedepsei) și vor fi obligați să respecte îndatoririle impuse de instanță în temeiul dispozițiilor art. 453¹ din Codul de procedură penală. Dacă adresele de comunicare prevăzute de art. 454 alin. (1)¹ ar fi emise la rămânerea definitivă a hotărârii, între data punerii în libertate a condamnatului, respectiv data pronunțării sentinței și data efectuării respectivelor comunicări ar exista posibilitatea ca persoana care beneficiază de amânare/întrerupere să se sustragă de la îndeplinirea obligațiilor stabilite de judecător sau să părăsească țara, astfel încât emiterea ulterioară a adreselor de comunicare a hotărârii, la rămânerea definitivă a acesteia, ar rămâne fără nici o eficiență practică, scopul în vederea căruia a fost instituită îndatorirea instanței nemaiputând să fie realizat.

În consecință, Secția consideră că se impune modificarea Codului de procedură penală, în sensul corelării prevederilor 454 alin. (1)¹ cu cele ale art. 453 alin.(2)² din același act normativ.

Totodată, sub aspectul aplicării dispozițiilor art. 454 alin. (1)¹ din Codul de procedură penală, Secția constată că nu există o practică unitară cu privire la instanța căreia îi revine obligația să facă comunicările prevăzute de acest text de lege, atunci când întreruperea executării pedepselor privative de libertate nu a fost dispusă de instanța de executare, ci de aceea în a cărei rază teritorială se află locul de detenție a condamnatului. Astfel, în cazul unor instanțe, când întreruperea executării pedepsei închisorii nu a fost dispusă de acestea, în calitate de instanțe de executare, ci de instanțele în a căror rază teritorială se află locul de detenție a condamnatului, Inspectia judiciară a constatat că respectivele judecătorii nu au procedat la efectuarea comunicărilor prevăzute de art. 454 alin. (1)¹, obligația instituită de aceste dispoziții legale fiind îndeplinită de instanța în a cărei rază teritorială se află locul de detenție a condamnatului și care a pronunțat hotărârea de întrerupere a executării pedepsei. Verificările efectuate sub acest aspect au relevat, însă, faptul că, în situația în care întreruperea executării pedepselor privative de

libertate a fost dispusă de instanțele în a căror rază teritorială se află locul de detenție a condamnatului, aceste instanțe, în calitate de instanțe de executare, au procedat la comunicarea hotărârilor de întrerupere către instituțiile prevăzute de art. 454 alin. (1)¹ din Codul de procedură penală, deși respectivele comunicări fuseseră făcute și de instanțele care au acordat întreruperea.

Într-adevăr, dispozițiile legale menționate stabilesc în sarcina instanței de executare îndatorirea de a comunica hotărârea instituțiilor prevăzute de lege, însă, trebuie avut în vedere faptul că respectiva reglementare privește situațiile în care se dispune amânarea executării unei pedepse privative de libertate, caz în care competența de soluționare a cererii nu poate aparține decât acelei instanțe.

Cu privire la soluționarea cererilor de întrerupere a executării pedepsei, Codul de procedură penală stabilește o competență alternativă, și anume fie instanța de executare, fie instanța în a cărei rază teritorială se află locul de deținere a condamnatului, obligația de a comunica sentința de întrerupere revenind acelei instanțe care a pronunțat hotărârea, conform regulii generale înscrise în art. 418 din Codul de procedură penală.

Potrivit art. 455 alin. (2) din legea procesual penală, dispozițiile cuprinse în art. 454 alin.(1)¹ se aplică în mod corespunzător și în cazul întreruperii executării pedepsei. Această prevedere legală trebuie înțeleasă în sensul existenței obligației de comunicare a hotărârii și în cazul în care se dispune întreruperea executării unei pedepse privative de libertate, însă determinarea instanței căreia îi revine respectiva îndatorire nu se poate realiza decât prin coroborarea acestor dispoziții cu cele ale art. 456 și art. 418 din Codul de procedură penală.

Totodată, trebuie avut în vedere și faptul că rațiunea ce a stat la baza reglementării obligației instanței de a comunica hotărârea către instituțiile prevăzute de lege a fost asigurarea respectării de către petent, pe durata amânării/întreruperii executării, a obligațiilor impuse de judecător, precum și împiedicarea condamnatului să se sustragă de la executarea în continuare a pedepsei la expirarea termenului pentru care s-a dispus amânarea/întreruperea.

Ca urmare, dacă la data pronunțării/la data rămânerii definitive a hotărârii, în funcție de temeiul care a stat la baza hotărârii, instanța care a acordat întreruperea ar comunica măsura doar locului de detenție, conform art. 457 din Codul de procedură

penală, urmând ca instanța de executare, după ce i-ar fi transmisă copia de pe dispozitivul hotărârii de întrerupere, să facă comunicările prevăzute de art. 454 alin. (1)¹ din legea procesual penală, ar exista posibilitatea ca, între data punerii în libertate a condamnatului și data efectuării respectivelor comunicări, persoana care beneficiază de întrerupere să se sustragă de la îndeplinirea obligațiilor stabilite de judecător sau să părăsească țara, astfel încât emiterea ulterioară a adreselor de comunicare a hotărârii de către instanța de executare ar rămâne fără nici o eficiență practică, scopul în vederea căruia a fost instituită îndatorirea instanței nemaiputând să fie realizat.

De asemenea, verificările efectuate au evidențiat faptul că, la data la care a expirat termenul fixat de instanță prin hotărârea de amânare/întrerupere, au fost emise de către instanțele de executare adrese pentru încarcerarea/reîncarcerarea condamnaților, iar în situațiile în care s-a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 453 lit. (a) din Codul de procedură penală, amânarea/întreruperea executării pedepsei până la data la care condamnatul se va găsi în situația de a o putea executa, s-a constatat că, de regulă, au fost efectuate de către respectivele instanțe verificări periodice privind starea de sănătate a acestuia, sens în care judecătorii delegați la compartimentul executări penale fie au dispus întocmirea unui nou raport de expertiză medico-legală care să stabilească dacă bolile de care suferă condamnatul îl pun pe acesta în continuare în imposibilitatea executării pedepsei, fie au sesizat din oficiu instanța în vederea efectuării unor noi examinări medicale și a unei noi lucrări de expertiză medico-legală.

Sub aspectul evidențelor constituite la nivelul instanțelor, Inspekția judiciară a constatat că, în conformitate cu dispozițiile art. 83 pct. 13 alin. (2) din Regulament, în cadrul tuturor instanțelor a fost înființat Registrul de evidență a amânărilor și întreruperilor de executare a pedepselor privative de libertate. Unele instanțe au înscris, în ordine cronologică, separat pe fiecare an, toate hotărârile prin care au fost soluționate cererile de amânare/întrerupere a executării pedepselor, altele doar hotărârile prin care au fost admise astfel de cereri.

Cu privire la acest aspect, având în vedere că Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești nu prevede mențiunile pe care trebuie să le conțină aceste registre, practica instanțelor sub acest aspect fiind diferită, Secția pentru judecatori apreciază că se impune completarea art. 83 pct. 13 alin. (2), în sensul de a se stabili și

datele pe care trebuie să le cuprindă evidența constituită în legătură cu amânarea/întreruperea executării pedepselor privative de libertate. De asemenea, Secția consideră că ar fi necesară corelarea acestor dispoziții cu prevederile art. 491¹ din Codul de procedură penală, în sensul instituirii obligației de păstrare a unei evidențe separate și în legătură cu amânarea/întreruperea măsurii educative a internării minorului într-un centru de reeducare, rațiunile fiind aceleași ca în cazul hotărârilor prin care se dispune amânarea/întreruperea executării pedepselor privative de libertate.

6) Formele de punere în executare a măsurii educative a internării minorului într-un centru de reeducare; înscrierea în registrele prevăzute de Regulament.

Inspekția judiciară a constatat că au fost efectuate demersurile necesare pentru aducerea la îndeplinire a măsurii dispuse de instanță, fiind respectate dispozițiile art. 490 alin. (1) din Codul de procedură penală.

Deși dispozițiile legale și regulamentare nu prevăd anumite demersuri ce trebuie efectuate de instanță pentru aducerea la îndeplinire a măsurii educative a internării minorului într-un centru de reeducare în situațiile în care organele de poliție nu confirmă într-un anumit termen punerea în executare a respectivei măsuri, Secția apreciază că ar fi necesară emiterea periodică a unor adrese de revenire, astfel cum se procedează în cazul mandatelor neexecutate, impunându-se modificarea în acest sens a art. 123 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești.

Totodată, având în vedere că Regulamentul nu prevede mențiunile pe care trebuie să le conțină registrul de evidență a măsurii educative a internării minorului într-un centru de reeducare, practica instanțelor sub acest aspect fiind diferită, Secția pentru judecatori apreciază că se impune completarea art. 83 pct. 13 alin. (2), în sensul de a se stabili și datele pe care trebuie să le cuprindă această evidență.

Pentru aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art. 40 lit. k) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin vot direct și secret, cu majoritatea voturilor membrilor prezenți,

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI A CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE

Art. 1 – Aprobă raportul privind verificarea modului în care sunt respectate obligațiile legale și regulamentare, de către judecători și personalul auxiliar în activitatea compartimentului de executări penale, acesta urmând a fi comunicat tuturor instanțelor judecătorești, în vederea remedierii deficiențelor constatate și unificării practicii în activitatea compartimentului de executări penale.

Art. 2 – Dispune efectuarea de verificări cu privire la situația mandatelor de executare a pedepsei închisorii și a măsurilor luate în vederea executării acestora, după un termen de 6 luni, la următoarele instanțe: Judecătoria Bacău, Judecătoria Roman, Judecătoria Piatra Neamț, Judecătoria Moinești, Judecătoria Brașov, Judecătoria Constanța, Judecătoria Galați, Judecătoria Focșani, Judecătoria Brăila, Judecătoria Tecuci, Judecătoria Iași, Judecătoria Arad, Judecătoria Timișoara și Judecătoria Oradea;

Art. 3 – Dispune înaintarea actului de control Direcției legislație, documentare și contencios pentru analiză în cadrul Comisiei Juridice a Consiliului Superior al Magistraturii, în vederea efectuării de propuneri privind modificarea dispozițiilor Codului de procedură penală, precum și modificarea și completarea dispozițiilor Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, în raport cu constatările din cuprinsul Raportului.

Art. 4 – Prezenta Hotărâre a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii cu nr. 1175/16.12.2009 se comunică Inspecției Judiciare și conducerilor instanțelor, în vederea aducerii la cunoștință și luării măsurilor corespunzătoare.

Data în București, la data de 16 Decembrie 2009

Președinte,
Judecător Viorel Virgil ANDREIEȘ

